

var en vis Ivan Salomon, en ung Jøde, Søn af en af Byens Rigmænd — en lille, vever Skabning, et brunøjet Egern, altid smilende, lutter Tjenstagthed, saare lykkelig ved at færdes mellem saa mange berømte Kunstnere. Det var dette Menneskes ærgerrige Drøm engang at opdage og fremelske et Geni. Bestandig var han paa Jagt efter et skjult eller miskendt Talent, hvis Beskytter han kunde blive. I enhver, lidt iøjnefaldende ydre Særegenhed — et Par dybtliggende Øjne, en kraftig formet Pande eller bare et uklippet Haar — saae han straks Tegn paa sjældne Evner, og der fortæltes mange muntre Historier om de Skuffelser, han i saa Henseende havde lidt.

Nu havde han øjensynlig kastet sit Haab paa Per, der imidlertid følte sig højst besværet af hans Opmærksomheder. Selv hans Smiger var ham inderlig imod. Det virkede ubehageligt paa ham, naar Hr. Salomon — med ret uforblommede Hentydninger til hans hurtige Held overfor Lisbeth — smilende fortalte ham, at han var en udpræget Aladdintype, et Lykkebarn, paa hvis cæsariske Pande der med Gudens Finger stod skrevet: Jeg kommer, ser, sejrer! Selve Ordene virkede ganske vist betagende paa ham, fik hans inderste, skjulteste Stemningsliv til at dirre. Det pinte og ydmygede ham blot, at han første Gang skulde høre denne Profeti af en naragtig lille Jødes Mund.

En Aften kom han ind i Gryden henimod Midnatstid og faldt da midt ned i et stormende Bakkanal. Det var den store Fritjof Jensen — „Fritjof“, som han slet og ret kaldtes af alle — der slog sig løs i Anledning af, at han havde faaet et af sine 4 Alens Lærreder „Orkan i Nordsøen“ solgt til en Smørgrosserer. Midt paa Gulvet i et Værelse, som